

Forberedelser til en kommende luksuriøs og nomadisk væremåte

May 20, 2020

Nye fortellinger av Karen Klim

Grunden var stenet, og græstørv fandtes næsten ikke

dette er alt hva man har av Silje Figenschou Thoresen

Sted: **Kunstnerforbundet**, Oslo

Tid: 6. mai – 7. juni 2020

Vi lever i interessante tider, så pass har de fleste fått med seg. Det aller meste er litt ad hoc, og merkelige forskyvinger og tilfældigheter oppstår stadig. Kunstnerforbundet, som siden tidenes morgen har kjørt tre utstillinger innenfor det samme tidsrom, står for øyeblikket med en tom overlyssal og har bare to utstillinger. Langt fra det mest dramatiske som kunne skjedd, kanskje, og på ingen måte illevarslende – mer en effekt av hvordan ting fungerer, og det er på en annen måte enn hvordan ting ikke fungerte tidligere.

Det gir det som er igjen av første etasje på Kunstnerforbundet ekstra luft til Silje Figenschou Thoresens arbeider og lar de sive inn uforstyrret. Nå, som jeg i ettertid har lest meg til hvordan dette løper ut fra en samisk tradisjon og materialbevissthet, har mine egne refleksjoner rundt materialbruken både blitt bekrefte og forstyrret.

Der jeg slentret rundt på Kunstnerforbundet ante det meg at det i noen grad handlet om å reparere ting med det man for øyeblikket har tilgang til. Litt som når man fikser løse deler under bilden med gaffa-teip, og gliper mellom vinduet og veggen med fugeskum. Her er det mest tau da, eller snor. Man får inntrykk av noen som i en skuff oppbevarer ulikfargede rep i forskjellig lengde, i tilfelle.

“De direkte og øyeblikkelige løsninger Figenschou Thoresen hinter til, om enn temporære, har en dyp resonans i den kollektive usikkerheten og nervøsiteten, hvor demoleringen av Y-blokk er blitt synonym med sosialdemokratiets punktum og hele verden er blitt Detroit. Det vil fremover bli viktig å ikke kaste noe man kan komme til å ha bruk for.”

Utstillingen er rik på uforventede materialkombinasjoner, som oftest holdt sammen på måter man ikke tenker på som særlig permanente, men her er også rikelig med tegninger, og det jeg tror er blekk på akvarellpapir. Drevene linjer, som nesten må være motivert av en form for besettelse, eller så er det bare meg – som i et her og nå prøver å forestille meg en verden hvor det i beste fall vil bli dyrere å fly, men hvor alle former for worst case scenario ser mer reelle ut for hver dag. De direkte og øyeblikkelige løsninger Figenschou Thoresen hinter til, om enn temporære, har en dyp resonans i den kollektive usikkerheten og nervøsiteten, hvor demoleringen av Y-blokk er blitt synonym med sosialdemokratiets punktum og hele verden er blitt Detroit. Det vil fremover bli viktig å ikke kaste noe man kan komme til å ha bruk for.

Installasjonsfoto av Karen Klim, *Nye fortellinger* på Kunstnerforbundet. Foto: Thomas Tveter

Alt dette står visuelt i voldsom kontrast til utstillingen «Nye fortellinger» av Karen Klim en trapp opp; en serie ulikfargede glassarbeider utplassert på et langbord. Nesten demonstrativt visuelt besnærende, og et sted mellom karaffel og vase, eller begge deler. Jeg tar meg i å pønske over hvor føkka det ville vært å ha rødvin i dem, og hvordan de eventuelt kunne passe inn i det verdensbildet av kontinuerlige oppbrudd som har etablert seg ubemerket en trapp ned. Men også dette har berøringspunkter med den faktiske samtiden.

Karen Klim, *Fra skogen*. Blåst glass. Høyde 38 cm. Foto: Espen Grønlie

Karen Klim, *Vinterskog*, 2020. Blåst, slipt glass. Høyde 45 cm. Foto: Espen Grønlie

Med sine perfekte utskudd og former – likner de ikke egentlig ganske mye på noe du ser på i et mikroskop på et laboratorium? Litt som, vel, *virus*? Og når jeg tenker meg om, er ikke det omtrent den eneste assosiasjonen jeg klarer å presse frem? Jeg har ikke egentlig sett noe tilsvarende tidligere, men da skal det og sies at jeg ikke har fulgt med noe særlig på akkurat denne spesielle grenen av kunsthåndverk. Pussig nok, jeg kjenner jo glassblåsere, men jeg har bare en vag idé om hva de faktisk lager, og ingen idé i det hele tatt om den større konteksten de virker innenfor.

Karen Klim, *Sang for natten*. Blåst glass, slipt. Høyde 44 cm. Foto: Espen Grønlie

Jeg skriver dette som en akterutseilt kunstkritiker som fortvilt søker etter referansepunkter hvor det ikke finnes noen. Men de likner virkelig på en form for mikrober, bare mye større og penere. Og kanskje ikke helt ideelle å pakke ned i ryggsekken for å bruke som termos i det øyeblikket man forlater åstedet stilt ovenfor kapitalismens død og etableringen av et markedsstyrt militærdiktatur (det er neppe noe du fikser med litt tau hvis de sprekker), men i en verden hvor man ikke lenger har råd til å ta flyet til Trondheim kan man fortsatt nyte synet av dem mens man graver i sofaen etter nok kronestykker til en togbillett.

Tommy Olsson